

Příběh neziskové organizace TŘI, z.ú. o přijetí nezbytnosti odcházení a kráse doprovázení

Do regionu Posázaví jsem se přistěhovala před 7 lety a okamžitě jsem se do krajiny (připomínající mé rodné Kopanice na úpatí Bílých Karpat) zamilovala. Vzpomínám si, když jsem prvně procházela kolem dominantní cihlové stavby na okraji Čerčan dumajíc, co se za jejími zdmi asi skrývá, a po zjištění, že se jedná o hospic, jsem dumala nadále, co se asi skrývá za tímto pojmem...

Později jsem do TŘI, z.ú., a tedy do Hospice Dobrého Pastýře, nastoupila jako fundraiser a musím říct, že mi práce zde změnila život. V mnohém jej vylepšila. Dopřála bych každému možnost strávit zde aktivně nějakou dobu. Čas zde proudí nějak pomaleji, atmosféra je světlejší, jakoby andělská, nezbytně přítomný zármutek není skličující, nýbrž samozřejmý, skoro jako únava po dlouhém dni či bolest hlavy při poklesu tlaku, a drobným radostem se zde dostává mimořádné pozornosti. Ne vždy jsem ale byla schopná to takto vnímat...

V hospici nemůže pracovat každý. Pokud nejste připraveni vnímat smrt jako přirozenou nezbytnou součást života a nezískáte potřebný nadhled, práce zde vás semele. Začnete truchlit společně s pozůstalými, které denně potkáváte nebo se identifikujete s nevléčitelně nemocnými pacienty ve vašem věku a donekonečna si budete vyčítat, že si dostatečně nevážíte, jak dobře se vlastně máte. Výsledkem je pak nikdy nekončící smutek tu a tam prokládaný usedavým pláčem vás nebo vašich blízkých, kterým smutné příběhy z práce sdělujete. Víím, o čem mluvím, přesně takto jsem prožívala svůj první rok v hospici já sama. Musela přijít nutná pauza. Po dvou letech jsem se do hospice vrátila s potřebným nadhledem, neptejte se, jak jsem ho získala, nevím to, prostě ho najednou mám. Osudy našich pacientů a jejich blízkých už mě nezraňují, ale inspirují a motivují.

Financování hospicové péče je velmi komplikované, zejména pak domácí hospicové péče, kterou poskytujeme umírajícím v jejich domácím prostředí. Její provoz se nezaobejde bez podpory individuálních i firemních dárců, nadací a nadačních fondů. Do rozpočtu domácího hospice směřují také výtěžky všech námi pořádaných benefičních akcí. Každoročně vynakládáme mimořádné úsilí, aby služba nekončila ve ztrátě. Občas nám docházejí síly. Když už poněkolkáté obdržíte zamítnutí vaší žádosti o podporu domácí hospicové péče, začnete pochybovat. A pak obdržíte dopis, ve kterém se zhmotní vaše úsilí, a vy rázem máte opět chuť „skály lámat“:

Pro Vašeho tátu už nic nemáme, není indikovaný pro další léčbu...

Takhle nějak může začít cesta k hospicové domácí péči. Následuje ochromení a šok. „Kolik času tátovi zbývá?“, nejistě se ptám. Vlastně to ani nechci vědět. „Pokud se podaří zvládnout akutní zdravotní komplikace tak měsíc, možná dva“, odpoví nekompromisně jinak milá mladá lékařka. Není čas na nějaké schovávání, medicína vyčerpala všechny své možnosti, zdravotní stav táty jakoukoliv další léčbu už nedovolí. Hra je dohraná....

Hra je dohraná???

Táta se nachází na onkologickém oddělení, kde je už týden hospitalizovaný kvůli následkům intenzivního ozařování. Je rezignovaný, lhostejný, odchází nám před očima. Vše se zdá beznadějně. Jediné, co víme naprosto jistě, je, že tátu chceme dostat za každou cenu domů. A to rychle, hrajeme o každý den. Domů!!!!

Nevím, který anděl mě nasměroval na Hospic Dobrého Pastýře, ale hodinu po vyslechnutí „ortelu“ už mluvím se staniční sestrou Adrianou, která má už po pracovní době, a chaoticky jí vysvětluju situaci. Pro mě naprosto novou, takové situace si ani nechceme představovat, natož je prožívat. Sestra Adriana mi okamžitě dodává naději. Už z telefonátu cítím, že jí osud mého táty není naprosto lhostejný, vlastně se zdá, že jí záleží stejně jako mně na tom, aby byl táta co nejrychleji doma. Obratem vyřizujeme formality i praktické věci. A další den už vezeme tátu domů. Zdá se nám, že se snad vrací domů jen na pár posledních hodin.

Domácí prostředí a obětavá péče mé mámy dělá zázraky. Apatický táta zvolna ožívá, je tu s námi. Hospic obratem zajišťuje polohovací postel a další pomůcky potřebné k péči o tátu. Už jen to je obrovská pomoc. Snažíme se každý po svém nějak zpracovat úplně novou životní situaci, a tak jsme celkem nepraktičtí. Ve chvíli, kdy je celá rodina ochromená smutkem, je tu vždy někdo, kdo ví, co je třeba udělat. Neskutečně lidský a zároveň profesionální přístup sester i paní doktorky je to, co nás drží všechny tak nějak nad vodou.

A tak máme možnost prožít poslední 2 měsíce s naším tátou. Dny lepší i horší, veselejší i smutnější, prostě tak, jak to v životě bývá. Dny, kdy jsme spolu tolik, jako jsme za poslední roky nebyli. Dny, kdy vzpomínáme i mlčíme. Dny, kdy brečíme i se smějeme. Dny, kdy tátu na invalidním vozíku vezeme na procházku, a nikdo z nás si nechce připustit, že je třeba poslední. Všechny ty dny jsme měli možnost prožít díky neuvěřitelně obětavé, soucitné a zároveň profesionální péči a vedení sester i lékařů Hospice Dobrého Pastýře. Ty dny už budeme mít navždy ve svých vzpomínkách a nebudou to vzpomínky smutné.

Táta odešel v klidu a bez bolesti. A my jeho odchod přijali s pokorou a smířením.

Děkujeme, Michaela.

Závěrem:

Multidisciplinární tým Domácího Hospice Dobrého Pastýře složený ze zdravotníků, sociálních pracovníků, psychologů i duchovních usiluje již 17-tým rokem o přirozené netraumatizující odcházení umírajících, „léčí“ příznaky umírání, učí blízké správně pečovat o těžce nemocného ve velké většině imobilního pacienta a připravuje je na nevyhnutelné odloučení. Naše domácí hospicová péče je dostupná všem potřebným bez ohledu na jejich věk nebo sociální status a to 24 hodin denně 7 dní v týdnu v regionu do 30 km od Čerčan.

Jana Vernerová

V Čerčanech 29/10/2020